

Evangelí del divendres de la setmana II de durant l'any: Jesús compta amb tots nosaltres

“En designà dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar”. Nosaltres també som cridats a participar d'aquesta missió. I serà a través de la nostra fe com el poder de Jesús actuarà als cors de les persones a qui parlem.

Evangelí (Mc 3, 13-19)

Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a

Jesús. En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis. Els dotze que va designar són aquests: Simó, a qui donà el nom de Pere; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals donà el nom de Boanerges, que vol dir «fills del tro»; Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Tadeu, Simó el Zelós i Judes Iscariot, el qui el va trair.

Comentari

Els actes de Jesús obren i signifiquen alhora. Avui el contemplem pujant a un lloc elevat i cridant dotze. Dotze eren les tribus d'Israel. Sobre els Dotze edificarà el nou Israel, l'Església. Jesús, en paraules de sant Pau, és el cap de l'Església: en ell hi

troba la cohesió i d'ell rep la vida (cf. Col 1, 18; 2, 19).

Aquells Dotze són fets partícips de la potestat de Jesús: amb la seva paraula arribaran als cors de la gent i mouran a conversió i a obrir-se a la gràcia; amb la seva fe expulsaran dimonis i sanaran els malalts.

Nosaltres també som cridats a participar en aquesta missió. I serà a través de la nostra fe com el poder de Jesús actuarà als cors de les persones a qui parlem.

El Papa Benet XVI, en unes consideracions dedicades als apòstols, va posar de manifest la varietat que hi ha entre ells. N'hi ha de tranquils i reflexius. Impetuosos i vehements. Grans i joves. Pescadors i cobradors d'impostos. Incultes i amb formació. Amb tots ells hi compta per anar a tots els ambients i parlar a tota mena de cors. Jesús ha vingut a cridar tothom. La seva missió és

universal. A més, ell ens tria lliurement, de la mateixa manera que l'Esperit atorga els seus dons com considera oportú. I tot això perquè l'Església pugui créixer harmònicament pel lliurament mutu. Nosaltres també hi som, i això és motiu d'alegria i és, alhora, dolça responsabilitat.

La identificació amb el Crist és progressiva. Quan un emprèn un camí, encara que hagi fet un pas decisiu –el que no comença, no pot arribar enlloc–, només ha començat. Dues persones que es casen no es diuen: “bé, ja està”, sinó: “bé, ara comença la nostra història”. I perquè la història arribi a bon port cal créixer cada dia en l'amor, anar per endavant, cercar els recursos que permetin afrontar els reptes que vinguin. Ningú no nega el Crist de la nit al dia, sinó que ho fa de mica en mica, amb les seves decisions, obres i omissions. Per això cal tenir sempre

fixa la mirada en la meta, amb
humilitat i un desig creixent,
manifestat en obres d'amor diàries.

Juan Luis Caballero // Photo:
Mike wigunski - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-
divendres-de-la-setmana-ii-de-durant-
lany-jesus-compta-amb-tots-nosaltres/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-divendres-de-la-setmana-ii-de-durant-lany-jesus-compta-amb-tots-nosaltres/)
(15/03/2026)